Cifra Mihály

A mentőövről

VISSZHANG - LII. évfolyam 6. szám, 2008. február 8.

Szále László *A fuldokló joga* a című írásában (ÉS, 2008/5.) vitatkozik Kovács Zoltán korábbi cikkével (*Állami FTC*, ÉS, 2008/4.). A hozzászólás címe két okból is igazán találó, mert nemcsak a Fradira, de magára a cikkre is vonatkoztatható. A fuldokló ugyanis összevissza csapkod, mozgásában rendszert, ésszerűséget nem lehet felfedezni.

Tisztelem és nincs szándékomban megbántani Szále Lászlót, de tőle szokatlan csapkodás jellemzi írását. Mentségére szolgáljon a Fradi iránti szeretete és aggódása.

Szále szerint Kovács téved, mert a futball nem pusztán a szórakoztatóipar egy szelete, több annál. A csapathoz tartozás az ember identitásának egy részét is jelentheti. Nem kétlem, hogy maga Szále László így érez, de mi van a többiekkel?

Dámosy Zsoltnak volt egy igen érdekes ötlete. A nemrég leköszönt elnök azt javasolta, hogy lehessen FTC-részvényeket vásárolni tízezer forintért. A vásárlás támogatás, de mégsem pusztán adomány, mert a részvényes hozzászólhat és szavazhat a klub döntéseket hozó ülésein, sőt, ha a Fradi kilábal a bajból, és nyereséges lesz, osztalékot is fizetne. Dámosy a milliós Fradi-táborból legalább százezer vásárlóval, egymilliárd forint bevétellel számolt, ebből már el lehet indulni felfelé. Nincs hivatalos adatom, de a Fradi-drukker és részvényeket vevő barátom szerint nem egészen négyezren gondolták úgy, hogy a Fradi megmentéséhez anyagilag is hozzá kell járulniuk. A nagy többség tehát nem tekinti élete kiemelt részének a focit és benne a Fradit, hanem csak a szórakozás egyik formájának, és morogva bár, de tudomásul veszi, hogy ez megváltozott. Ugyanúgy, mint ha kedvenc moziját zárják be vagy átalakítják. A többségnek tehát mindez pénzt nem ér meg. De vannak olyanok is, akik öklüket rázva követelik, hogy mások nyúljanak a zsebükbe, és finanszírozzák a felemelkedést. Ezek identitásához viszont nem a Fradi, hanem az ökölrázás szeretete kapcsolódik.

Szále szerint McCabe úr kitartó érdeklődése a bizonyíték arra, hogy a "fradizmus" nem veszett el. Ha jól értem, a cikk arra utal, hogy egy angol befektető csak akkor veszi meg értéke fölött az FTC-vel megterhelt ingatlant, ha magában a teherben is fantáziát lát, ha sikeres csapatra és nézők tízezreire számít. Én viszont úgy vélem, hogy McCabe kalkulációjában az van, hogy az ingatlanprojekt profitja elbírja a koloncot is, amelyet azután vagy elad majd, vagy takarékon üzemeltet. De lehet az is, hogy tényleg csapatot csinál belőle. Magyar csapatot. Mert azt látni kell, hogy nem(csak) a Fradi, de az egész magyar labdarúgás fuldoklik. Nagy erőfeszítéseket teszünk, hogy légiósokból összeálló válogatottunk ne legyen pofozógép, de a magyar bajnokság már remény nélkül vegetál. Ez a szerény produkció, amit az itthon maradó játékosok nyújtanak, sohasem fogja az egykori kettős meccsek hangulatát, nézőszámát visszahozni, még ha sok-sok pénzt ölnének is a Ferencvárosba, amit kétlek.

De függetlenül attól, hogy miként ítéljük meg a jövőt vagy a klub identitást, leginkább azt nem értem, hogy Szále mit is akart cikkével mondani. Azt esetleg, hogy mert néhány ezer embernek nagyon fontos a Ferencváros, valamint hogy egy angol befektető fantáziát lát a Fradiban, akkor a magyar állam engedje el a klub tartozásait, fizesse ki adósságait, és biztosítson éves keretet, amelyből az FTC gazdálkodhat? Vagy ami ezzel majdnem azonos: adja el az ingatlant, mindegy, milyen feltételekkel, csak a Fradi kapja meg a pénzét? Szále a veszteséget összehozó vezetőséget is mentegeti. Hogyan lehet számon kérni rajtuk az eladósodást, amikor a kormányok is hasonlóan rosszul gazdálkodtak? Csakhogy egy ország kormányainak hibáiért a következményeket az ország viseli, az FTC vezetők kudarcait viszont szintén az egész országgal,

és nem csak a Fradi-táborral akarják lenyeletni.

Aki a magyar focit szereti, annak klubszínektől függetlenül vérzik a szíve a Fradiért. Nemcsak azért, mert az Újpest-Fradi-rangadó érdekesebb, mint a REAC-Tatabánya-mérkőzés. A Fradinak valóban vannak hagyományai, patinája, érdemei, egyszerűen része labdarúgásunknak. E tradíciók miatt bizonyos feltételekkel én magam anyagiakkal is támogatnám megmentését. De más az önkéntes segítség, és más az erőszakosan és jogtalanul követelt állami támogatás. Erről szólt Kovács Zoltán cikke. Meg arról, hogy az árukapcsolás révén az állam saját rovására segíti a klubot. A mi pénzünkből. Fradi- és nem Fradi-drukkerek, focirajongók és focit utálók pénzéből. Igazságos ez? Más is tarthatná a markát. A Fehérvár is eladná kétmilliárdért a stadion használati jogát. És milyen példa az, hogy el lehet verni a pénzt (a társadalom pénzét), úgyis kihúznak a slamasztikából. Kovács írása korrekt és tárgyilagos.

A fuldoklónak - hogy a cikk címénél maradjak - nyilván joga van küzdeni az életben maradásért. A fuldokló azonban legyen hálás, ha valaki bedob egy mentőövet, tegyen meg két tempót, kapaszkodjon bele, és ne azt követelje, hogy őt luxusjachttal mentsék ki. És ne vegye rossznéven, ha megemlítik, hogy magának köszönheti a vízbeesést, meg azt is, hogy könnyelműen elengedte az előző mentőcsónakot.

Cifra Mihály